

Έχουν περάσει σχεδόν 15 χρόνια με από τότε που η Ευρωπαϊκή Ένωση και το αόρατο χέρι της αγοράς θα μας έλυναν όλα τα προβλήματα εξασφαλίζοντας έναν κόσμο ευημερίας και ειρήνης. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι αποτέλεσαν την αρχή αυτού του παραδείσου που ολοκληρώνεται με την σημερινή οικονομική κρίση βάζοντας το πιο σύγνοτο τέλος στο «τέλος των ιδεολογιών», καθιστώντας γραφικούς όλους εκείνους τους νεοφιλελεύθερους μιντιακούς μαϊντανούς που παραμένουν αμετανόητοι.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ... ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΓΙΑ ΚΑΛΟ

Ξαφνικά η άρχουσα τάξη εκεί που ανατρίχιαζε στην λέξη κράτος σήμερα καλεί σε κρατική παρέμβαση για να σωθεί η οικονομία και βέβαια και η ελληνική κυβέρνηση (μαζί με τις υπόλοιπες της ΕΕ) χρηματοδοτεί με εκατομμύρια ευρώ τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις αλλά δεν βρίσκει παρά ψιχουλα για τους εργαζόμενους, των οποίων οι διεκδικήσεις θα διαλύσουν de facto την εθνική οικονομία.

ΤΗΝ ΝΥΦΗ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Το κόστος όμως κάθε οικονομικής κρίσης είναι υπαρκτό και κάποιος θα το πληρώσει ή οι εργαζόμενοι ή το κεφάλαιο. Αριστοτεχνικά μέχρι ώρας και προτού καν η κρίση έρθει για τα καλά στην πόρτα μας πολλές εταιρίες αξιοποιούν την συγκυρία για να μεταφέρουν τα βάρη στους εργαζόμενους.

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΟΥΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

Η πρώτη μορφή αυτής της τακτικής είναι τόσο οι απολύσεις όσο και οι «συμφωνίες - προτάσεις» για μηδενικές αυξήσεις. Εταιρίες που για χρόνια συσσωρεύσαν απίστευτα κέρδη, μεταφέρουν αμέσως το κόστος στους εργαζόμενους, οι οποίοι όταν τα χρόνια που οι άλλοι θησαύριζαν αυτοί περνάνε έναν μισθό με ωράρια των 10 ωρών και των 6 ημερών. Άλλοι εργοδότες πάλι ενώ συνεχίζουν να κερδίζουν με τις επεκτάσεις τους στα Βαλκάνια αξιοποιώντας την τεχνογνωσία τόσων χρόνων, στην Ελλάδα δηλώνουν ότι δήθεν δεν μπορούν να αντέξουν τον σκληρό ανταγωνισμό.

Στον κατασκευαστικό κλάδο η κρίση γίνεται η βολική αφορμή των μεγάλων ομίλων που παρότι δεν επηρεάζονται άμεσα και δραστικά από αυτήν, εντούτοις επιχειρούν να επιβάλουν στασιμότητα στους μισθούς αλλά και να «απαλλαγούν» από ορισμένα μισθολογικά έξοδα καθώς και να αναδιρθρώσουν ολόκληρα τμήματα πιέζοντας του εργαζόμενους για περεταίρω θυσίες υπό το φόβο της απόλυσης.

Αλλά και πολλές μικρότερες εταιρίες συντονίζονται στα κελεύσματα των «μεγάλων» προσπαθούν να φορτώσουν την κρίση στους εργαζόμενους με απολύσεις και πάγωμα μισθών ενώ συχνά καταστρατηγούν και τα στοιχειώδη όπως η αμοιβή με βάση την συλλογική σύμβαση και η κα-

ΟΧΙ ΣΤΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ταβολή αποζημιώσεων που έχουν κερδηθεί μετά από πολλούς αγώνες.

ΤΟ ΤΕΕ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ...

... ΤΟΝ ΧΑΒΑ ΤΟΥΣ

Μπροστά σε αυτό το κλίμα η αδράνεια του ΤΕΕ είναι παροιμιώδης, καθώς δεν έχει βγάλει ούτε μια ανακοίνωση, δεν έχει πάει ούτε σε μια τεχνική εταιρεία να παρέμβει για να μην γίνουν απολύσεις, δεν έχει καλέσει μια συνάντηση με σωματεία ενώ με περίσσια ευκολία κάνει σημαία τα αιτήματα του ΣΤΕΑΤ. Ταυτόχρονα οι μηχανικοί που δουλεύουν με ΔΠΥ εξακολουθούν να μην θεωρούνται ποτέ άνεργοι. Ας αναλογιστούν οι συλλογικοί φορείς που εκπροσωπούν μηχανικούς, τί σημαίνει κάτι τέτοιο σε μια συγκυρία παρατεταμένης κρίσης και μαζικών απολύσεων όπου η έστω και πενιχρή βοήθεια του ταμείου ανεργίας για κάποιους δεν θα μπορεί για τυπικού λόγους να διατίθεται.

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΙΤΕΣ ΚΑΙ INTRACOM ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Εκρηκτική είναι η κατάσταση στις εταιρίες των νέων τεχνολογιών (που τόσο λάτρεψε ο νεοφιλελευθερισμός) οι οποίες ξαφνικά αντιμετωπίζουν τα «στελέχη» τους σαν αναλώσιμο δυναμικό, δήθεν για να βελτιωθούν οι οικονομικοί δείκτες τους.

Ο δρόμος για να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι αυτή την κρίση είναι αυτός της οργάνωσης, του αγωνιστικού συντονισμού, της απεργίας όπως φάνηκε και στην Αίτεσ και στην Infracom και σε αυτή την κατεύθυνση είναι σημαντική κατάκτηση οι συσκέψεις και η απόπειρα για κοινή δράση των σωματείων των νέων τεχνολογιών στις οποίες πρωτοστάτησε το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Κατανοούμε ότι εισερχόμαστε σε μια περίοδο που αρκετοί εργαζόμενοι μηχανικοί θα πιεστούν. Οι δυνάμεις που στηρίζουν το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών θα δώσουμε κάθε προσπάθεια για να πληρώσουν οι εργαζόμενοι όσο το δυνατόν λιγότερο το κόστος αυτής της κρίσης. Ειδικά σε εργασιακούς χώρους με λίγους εργαζόμενους, όπως είναι η πλειονότητα των τεχνικών επιχειρήσεων, η ύπαρξη ενός τέτοιου σωματείου καθίσταται τεράστιας σημασίας.

Καλούμε όλους συναδέλφους επιθυμών να καταγγείλουν και να παλέψουν ενάντια σε πρακτικές εργοδοτικής αυθαιρεσίας, αδικαιολόγητων απολύσεων, απλήρωτων μισθών και αποζημιώσεων να το κάνουν. Η μάχη που καλούμαστε να δώσουμε δεν αφορά μόνο όσους απολύονται αλλά και αυτούς που μένουν πίσω να δουλεύουν υπό τον φόβο μιας ενδεχόμενης απόλυσης. Οι αγώνες που έδωσε το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών τα τελευταία χρόνια με επίτευγμα την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης που για πρώτη φορά καλύπτει και τους εργαζόμενους με ΔΠΥ, μας γεμίζουν με αισιοδοξία ότι μπορούμε να κερδίσουμε και αυτή τη μάχη και θα κερδίσουμε.